

Keivan Ashhami

KEJSAREN
och andra berättelser

noveller

- OK Laila. Hur är det med dig idag?
 - Vad tror du? Det är bara skit.
 - Vill du berätta mer?
 - Vet inte vad nytt det finns att berätta.
 - Nåt är det väl, annars hade du inte varit här.
 - Jag är här för att mamma tvingar mig att gå hos dig.
 - Det har inte hindrat dig från att utebli tidigare. Så något är det du vill prata om. Sjung ut.
 - Vet inte var jag ska börja. Jag näns inte ens gå upp på mornarna. Det är tungt.
 - Vad gör du då? Ligger kvar i sängen.
 - Röker en joint. Då orkar jag i alla fall ringa och beställa en kopp kaffe.
 - Hade du inte slutat med sånt?
 - Ärligt? Nej. Jag bara ljög för dig.
 - För att?
 - För att slippa ha dig på mig.
 - Trodde det var för att sluta knarka som du gick hos mig.
 - Det låter så vulgärt när du säger »knarka«.
 - Är det inte så det heter? Vad skulle jag säga i stället?
 - Inte vet jag. Det är ju du som är disputerad. Jag är bara en vanlig knarkande anorektiker till prinsessa. En prinsessa utan något kungarike.
 - Och hur länge tänker du tycka synd om dig själv för det.

Hur länge som helst, sa Laila kaxigt men hennes röst brast. Hon började hulka. Det blev tyst en stund. Laila bad om att få ett glas vatten. Psykiatern hällde

upp vatten i glaset, från en karaff som stod på ett litet bord bredvid. Jag vill inte ha sånt vatten. Sparkling och kallt tack, sa Laila fortfarande snörvlande men samtidigt fordrande.

Doktorn reste sig och lämnade rummet. Då blev det fart på Laila. Hon visste redan var medicinskåpet låg. Sprang dit. Norpade åt sig en burk piller från hyl-lan och sprang tillbaka till sin plats. Psykiatern kom in med ett nytt glas och en flaska bubbelvatten. Laila tog tyst emot dem. Hällde upp och drack ett glas. Sen nickade hon mot doktorn och torkade sig i ögonen.

– Ska vi fortsätta? Är det något nytt som har hänt?

– Räcker det inte med allt det gamla?

– Jovisst men du tycks må sämre än vanligt.

– Det är så. Vissa dagar är svårare än andra

– Tar du din medicin regelbundet?

– Det är slut. Jag behöver nytt recept.

Doktorn tittade i sina anteckningar.

– Din medicin skulle ha räckt fyra veckor till.

– Jag kanske har tagit några fler än vad du ordinerat.

– Några?

– Många då. När jag mår dåligt räcker inte den dos du förskrivit.

– Du vet att det är farligt?

– Säg mig, vad kan bli värre?

– Mycket. Att du dör till exempel.

– Är det värre?

– Det är nog många som skulle tycka det men det finns även en risk att du inte dör utan förlorar förmågan att tänka och röra dig. Ett vegetativt liv på långvården. När man inte ens fyllt trettio. Är det vad du vill?

- Finns det ingen starkare medicin?
- Jag tänkte prova någon annan men den fungerar dåligt ihop med din anorexia. För att kunna testa den måste du först gå upp i vikt. Hur äter du nu för tiden?
- Det är lite olika. Vissa dagar orkar jag inget alls. Andra dagar äter jag som en häst...
- Men?
- Sen går jag och spyr upp allt.
- Drömmer du fortfarande om en modellkarriär?
- Med de ringar jag har runt ögonen?
- Du svarar inte på min fråga.
- Jag drömmer inte om någonting längre.
- Jag tror jag ska lägga in dig på sjukhuset ett tag. För att få hjälp med näringsintag. Sen kan vi testa en ny medicin.
- Aldrig i livet. Glöm allt vad sjukhus heter.
- Jag ser ingen annan utväg just nu.

Djävla idiot, skriker Laila och rusar ut ur rummet. Doktorn springer efter och ropar hennes namn men Laila har redan hunnit försvinna i folkvimlet ute på gatan. Doktorn kommer tillbaka och ringer ett samtal. Till en nödtelefon hon fått numret till.

* * *

Det kom upp ett litet meddelande på skärmen. »Ring mig ASAP. Akut läge!«. Det var från mamma. Hon brukade inte ta i så. Alltså måste det vara något viktigt. Carl-Johan gick ut ur klassrummet och ringde tillbaka. Det var inte mamma utan Yasi som svarade.

- Hej Yasi. Mamma ville att jag skulle ringa.
- Jag vet. Om hans kungliga höghet väntar lite så kommer hennes majestät alldeles strax.

Det dröjde en stund. Sen prasslade det i luren och mammas röst hördes.

– Carl-Johan, är det du?

– Vem annars? Var det inte mig du bad ringa?

– Dig och dina syskon.

– Har det hänt något?

– Ja. Men jag vet inte exakt vad. Du får ta första flyget till London. Det får ni alla göra. Meddela flygnumret så ordnar jag hämtning.

– Kan du inte säga vad saken gäller?

– Vi tar det när vi ses. Skynda nu.

Mamma la på innan Carl-Johan hann fråga mer. Bäst att ringa storebror men det fanns inte mycket att hämta hos honom heller. »Du vet hur mamma är. Gör en höna av en fjäder.« Så var inte mamma, tänkte Carl-Johan men sa inget. I stället frågade han om de hade bokat flygbiljetter än. De, det var storebror och storsyster. Det hade de inte gjort. CJ tog på sig att boka för alla tre. Det gick ett Concorde-plan från LAX om två timmar. Alla skulle hinna dit om de gav sig väg nu på en gång. Brorsan ställde sig på tvären.

– Aldrig att jag flyger Concorde. Det var bara några månader sen en kärra förolyckades i Paris.

– Det tar dubbelt så lång tid annars.

– Hellre det än död. Jag ringer flygvapnet för att se om de kan hjälpa oss. Om det nu är så himla bråttom som mamma gör gällande.

Det var det, visade det sig när de alla kom fram. Mötet var bestämt till lobbyn i hotell Bulgari i London. Fanns det inget bättre hotell klagade storebror när de satt i bilen från flygplatsen. Ingen orkade lyssna på hans klagomål. Han var aldrig nöjd med något.

Soraya satt där i lobbyn och väntade på barnen. I sällskap av några okända människor, och med en diskret krans av livvakter runt om. Hon hade solglasögon på sig.

– Vad har hänt?

– Laila.

– Vad är det med henne?

– Hon bodde här i natt. Städerskan hittade henne i morse. Livlös.

– Vad menar du? Hur då livlös.

Sorayas röst brast. Det är precis det jag menar. De har hittat henne i sängen. Livlös. Hur mår hon nu då, frågade systemen.

– Hör du inte vad jag säger? Hon är död.

– Vadå död? Vad har hänt?

– Man vet inte riktigt. Överdosen kanske? Man har hittat en tom burk lugnande piller bredvid sängen.

– Oh herregud. Det är inte sant. Det kan inte vara sant.

Soraya sjönk ihop. Vad säger man i ett sådant läge? Alla fyra tystnade. En lång stund. Det var till sist Carl-Johan som yttrade sig.

– Vad gör vi nu?

– Vi avvaktar obduktionsresultatet. Pressmeddelandet är klart men går ut först när rättsläkaren har uttalat sig. Jag har bett de brittiska myndigheterna att belägga alla inblandade med yppandeförbud tills vi vet mer.

Man ska väl inte berätta om dödsorsaken i pressmeddelandet sa kronprinsens, med oro i rösten.

– Syrran är död och det är det första du tänker på?

– Det är viktigt med kungafamiljens anseende.

Ingen orkade argumentera emot. CJ vände sig till sin mor igen.

– Hur blir det med jordfästning?

– Inget stort, så fort som möjligt och med bara de närmaste närvarande. Det tycker i alla fall jag.

Ingen statsbegravning? sa storebror. De andra svarade inte.

Det blev så som mamma sade. En enkel och snabb begravning, utan ståhej. Förutom närmast sörjande var den avlidne Mitterrands brorson närvarande men inga journalister. Halvsystemen Shahrzad deltog inte i ceremonin, eller också var hon inte inbjuden. Relationen mellan henne och Soraya var mycket frostig på den tiden.

Laila begravdes på Passy kyrkogård, intill sin mormors grav. Ceremonin var i det minsta laget. Bara ett fåtal inspelade musikstycken som spelades upp. Landets nationalhymn, och ett par låtar till. Ceremonin avslutades med Rimsky-Korsakov, Opus 35 från Scheherazade. Musikvalet hade inget att göra med den äldre halvsystemen men det var mycket träffande på ett annat sätt. Opus 35 kallas för »The young prince and the young princess«. Fast vid det tillfället var det ingen som visste om hur träffande valet var.

* * *

Lailas tragiska frånfälle var ett hårt slag för hela familjen men värst för Carl-Johan. Laila var den enda vän han kunde prata öppet med, och om allt. De andra syskonen hade vuxit upp i en annan värld, och levde i en annan värld. Och mamma var mest frånvarande. Fästmän och han hade gått isär för flera år sedan.

»CJ är för djup för sitt eget bästa, och för mitt.«

För ett par år sen träffade Carl-Johan en tjej som hette Shirin, eller Sherene som det stod i passet. Sherene var en helt annan person, jämfört med den förra fästmön. Tänkande, beläst, med ett kulturellt umgänge och väldigt självständig. Tycke uppstod omedelbart. Trots att Carl-Johan på den tiden var känd som världens mest eftertraktade ungarprins. Det hela gick fort. Både relationens tillblivelse och dess avslut. Två år senare hade paret separerat. Orsaken var, enligt Shirin, CJ:s ständiga tillstånd av depression.

Det tog inte mer än några veckor innan Carl-Johan var engagerad i ett nytt förhållande, den här gången med unga Raha. Raha födde honom en dotter, Iryana Laila. Men dottern föddes efter att CJ tog fram sitt jaktgevär och sköt sig i munnen. En kall och mörk januarikväll.

Till skillnad från sin syster fick Carl-Johan en stor offentlig begravning. I Music Centre of Strathmore. På hans begravning var, utöver hela kungafamiljen, även tusentals andra landsmän närvarande. Då spelade man inte opus 35 utan Capriccio Espagnol, opus 34, ett annat stycke av samma kompositör. I en version med ett pampigt intro.

CJ var döpt efter sin farbror, som var en mycket populär prins och som hade omkommit i en flygolycka, iscensatt av hans bror enligt elaka källor. Brorsonens öde var inte mycket bättre.

* * *